

## Överklagande av KF, beslut § 2025-09-08, laglighetsprövning jämlikt kommunallagen 10 kap, § 1

Kommunfullmäktige i Köpings kommun beslutade 2025-09-08 § 109 att avslå medborgarförslag med förslag att ompröva beslutet 2016-11-28, KF § 131 om anslutning av Norrmälarstrand till kommunalt verksamhetsområde.

Beredningen av medborgarförslaget juridiska konsekvenser vid en inskränkning av verksamhetsområdet eller ett upphävande av detsamma har av kommunen delegerats till advokatfirman Abersten från Östersund som enligt kommunen är expert på frågor kring vattentjänstlagen.

Det ter sig märkligt att kommunen inte anlitat sakkunskap från de egna intresseorganisationerna Sveriges Kommuner och Regioner (SKR) och Svenskt Vatten alternativt miljö- och justitiedepartementet i beredningen kring medborgarförslaget juridiska konsekvenser. Beredning av ärenden i en kommun styrs av kommunallagen och förvaltningslagen och innebär att ett ärende utreds grundligt för att möjliggöra ett välgrundat beslut, med beaktande av allmänna intressen och parter rättigheter. Beredningen av ärenden inför beslut av förtroendevalda är ett av den svenska demokratins grundpelare. Utöver kommunallagen, förvaltningslagen reglerar regeringsformens 1 kap 9 §, objektivitetsprincipen, att domstolar samt förvaltningsmyndigheter som fullgör offentliga förvaltningsuppgifter i sin verksamhet, myndighetsutövning, ska beakta allas likhet inför lagen samt iakttä saklighet och opartiskhet. Denna princip innebär att alla som utför en offentlig uppgift måste agera på ett objektivt sätt och inte låta personliga åsikter eller känslor påverka deras beslut, vilket är en grundpelare i det svenska rättssystemet.

Av bifogat PM Inskränkning av verksamhetsområde för allmän VA-anläggning skriver advokat Fredrik Mörtberg att han ombetts att uttala sig angående medborgarförslaget.

Citat

*"Kommunens skyldighet att inrätta verksamhetsområde och ordna en allmän va-anläggning framgår av 6 § lagen om allmänna vattentjänster, LAV. Bestämmelsen handlar om kommunens skyldigheter- inte om enskilda fastigheters rätt eller möjlighet att ordna enskilda va-anordningar. Det som tydliggjorts genom det tillägg till den aktuella bestämmelsen -angående förutsättningarna att tillgodose behovet av en vattentjänst genom en enskild anläggning som kan godtas med hänsyn till skyddet för människors hälsa och miljö- är under vilka förutsättningar kommunen kan "slippa bygga" ut den allmänna va-anläggningen.*

*Kommunfullmäktiges beslut att inrätta det aktuella verksamhetsområdet har vunnit laga kraft. Som jag ser det så innebär det att det inte kan upphävas. Men det är i och för sig fullt möjligt för kommunfullmäktige att – om förutsättningarna för kommunens skyldigheter enligt 6 § LAV inte är uppfyllda – fatta beslut om inskränkning av verksamhetsområdet, dvs att det aktuella området inte längre ska omfattas av verksamhetsområde för allmän va-anläggning. Men för att förutsättningarna enligt 6 § LAV inte anses uppfyllda krävs att kommunen gör en annan bedömning av om behovet av vattenförsörjning eller avlopp kan lösas i ett större sammanhang. Precis som förslagsställarna gör gällande så kan behovet av en allmän va-anläggning( dvs kommunens skyldigheter att ordna en allmän va-anläggning ) bortfalla ,*

*t.ex om en enskild anläggning under vissa angivna förutsättningar bedöms kunna tillgodose behovet av en vattentjänst trots att fastigheten eller bebyggelsen ingår i ett större sammanhang.*

*Vid bedömningen av om det föreligger kommunal utbyggnadsskyldighet eller inte behöver effekterna av påverkan från enskilda anläggningar analyseras. Faktorer som ska beaktas är enligt förarbetena bl.a kommunens skyldighet enligt 5 kap 3 § miljöbalken att se till att alla miljö kvalitetsnormerna för vatten följs. Kravet för att kommunens utbyggnadsskyldighet ska bortfalla är att det ska finnas förutsättningar att tillgodose behovet genom en enskild anläggning. Om befintliga lösningar inte uppfyller detta krav, finns det således att bedöma om det finns förutsättningar att genom olika åtgärder säkerställa att kravet uppfylls. En enskild anläggning ska ge ett godtagbart skydd. Vilken skyddsnivå som kan godtas måste bedömas utifrån de lokala förhållandena. Kommunens skyldighet att ordna en allmän anläggning kan alltså bortfalla om kommunen bedömer att man genom att ställa krav på fastighetsägares enskilda va-anordningar, kan säkerställa att skyddet för människors hälsa och miljön hanteras på ett godtagbart sätt. Samma bedömning torde också kunna göras om områdets alla fastighetsägare är överens om att tillskapa en gemensamhetsanläggning som kommunen bedömer kunna uppfylla samma krav.*

***Det är alltså upp till kommunen att ta ställning till om enskilda anläggningar har förutsättningar för att få kommunens utbyggnadsskyldighet att bortfalla.***

*När en gemensamhetsanläggning är på plats saknas i regel behov av en allmän vattentjänst. Situationen kan dock ändras om anläggningen inte sköts på rätt sätt. Det blir i regel mer kostsamt att i efterhand inrätta en allmän va-anläggning. Det finns därmed en viss risk att det på sikt kan uppstå ökade samhällskostnader i det enskilda fallet. Det bör enligt regeringen vara upp till varje kommun att väga fördelarna med att godta enskilda anläggningar mot risken att utbyggnadsskyldighet aktualiseras i efterhand ( prop 2021/22:208 s 22). Sen till ordningen i förslagsställares förslag vill jag mot ovanstående bakgrund hävda att den rätta tågorordningen för kommunen borde vara att först ta ställning till om enskild(a) anläggning(ar) kan godtas med hänsyn till skyddet för människors hälsa och miljön i det aktuella området som helhet, och därefter -om man finner att enskilda lösningar kan godtas för hela området -väga fördelarna med enskild anläggning med risken att utbyggnadsskyldighet för kommunen aktualiseras i efterhand ! Att först inskränka verksamhetsområdet för att därefter pröva om enskilda anläggningar kan tillgodose hela områdets behov, anser jag vara fel ordningsföljd!*

*Jag förslår också att kommunen – innan beslut om att inskränka verksamhetsområdet övervägs- samråder med länsstyrelsen om hur de ser på kommunens skyldigheter enligt 6 § LAV för det aktuella området. Som jag ser det så skulle det vara mycket olyckligt för såväl kommunen som fastighetsägarna i området, om kommunen skulle besluta att inskränka verksamhetsområdet, och detta följdes av initiativ från länsstyrelsen eller enskilda fastighetsägare i området, jfr den möjliga situationen i bilagt rättsfall från statens VA-nämnd, bilaga 1.*

**Förslaget om att tillåta att VA-lösningar vid Norrmälarstrand får anordnas**

*Som framgår ovan så handlar inte kommunens utbyggnadsskyldighet enligt 6 § LAV om huruvida en enskild fastighet kan tillgodose sitt va-behov, utan om huruvida förutsättningar*

för det "större sammanhangets" behov bedöms kunna lösas genom enskilda anordningar eller inte. Det är således kommunens utbyggnadsskyldighet som regleras i 6 § LAV, medan fastigheters avgiftsskyldighet regleras i 24 § LAV.

Om kommunen bedömer att det saknas förutsättningar i det aktuella området att lösa hela områdets ( det större sammanhangets) behov av vattenförsörjning och avlopp genom enskilda anordningar, så inträder alltså kommunens utbyggnadsskyldighet enligt § 6 LAV. Men att kommunen sedan bygger ut den allmänna anläggningen innebär inte med automatik någon "tvångsanslutning" eller att avgiftsskyldighet för varje enskild fastighet inträder. Den enskilda fastighetens avgiftsskyldighet till den allmänna va-anläggningen kan prövas enligt 24 § LAV. Av den bestämmelsen framgår bl.a att avgiftsskyldighet förutsätter att behovet av en vattentjänst inte kan tillgodoses bättre på annat sätt än genom den allmänna anläggningen, samt (av andra stycket) att särskild hänsyn ska tas till i vilken utsträckning jämförda alternativ tillgodoser intresset av en god hushållning med naturresurser. Den fastighetsägare som anser att den egna fastighetens behov kan täckas av en enskild anläggning har alltså möjlighet att få den frågan prövad rättsligt, även sedan den allmänna va-anläggningen har kommit till stånd. Om fastighetsägare får rätt vid en sådan prövning så undgår alltså fastigheten avgiftsskyldighet till den allmänna anläggningen.

Till detta tillkommer den rätt speciella utformningen av vattentjänstlagen när det gäller "tvångsanslutning". Vattentjänstlagen reglerar nämligen ingenting om fastigheters skyldigheter att rent faktiskt ansluta fastigheten till den allmänna anläggningen – det vattentjänstlagen reglerar är "bara" avgiftsskyldigheten. Det är alltså fullt möjligt för en fastighetsägare att fortsätta nyttja en enskild anordning även sedan avgiftsskyldigheten till den allmänna anläggningen inträtt. VA-huvudmannen har inget rättsligt stöd att agera i den situationen. Möjlighet att agera har däremot tillsynsmyndigheten på miljöområdet, som med stöd av bestämmelser på det miljörättsliga området i förekommande fall kan förbjuda en fastighetsägare att fortsätta använda den enskilda anordningen.

I den mån förslagsställarnas motion ska uppfattas som en begäran att kommunen ska ompröva sitt ställningstagande angående det aktuella områdets behov av en allmän va-anläggning (dvs att det finns förutsättningar för att enskilda anordningar löser hela områdets behov) så hänvisas till mitt svar på den första frågeställningen. Men om förslaget ska uppfattas ordagrant (tillåta att va-anläggningar får anordnas) så konstaterar jag att tillståndsfrågan för enskilda anordningar, faller under tillståndsmyndighetens myndighetsutövande, och sålunda ska prövas av den myndigheten.

#### VA-avgifternas bestämmande

Kommunen har utöver medborgarförslaget begärt att jag belyser frågan om anläggningsavgiftens storlek, mot bakgrund av kostnadsutvecklingen sedan beslutet om verksamhetsområde 2016.

Det står helt klart att anläggningsavgiften till den allmänna va-anläggningen ska bestämmas enligt den va-taxa som gäller när avgiftsskyldigheten inträder. Avgiftsskyldigheten inträder, enligt 25 § första punkten LAV, när huvudmannen ordnat förbindelsepunkten och informerat fastighetsägaren enligt 12 § LAV. Det står således helt klart att avgiften inte kan bestämmas efter en tidigare taxa, som gällt innan förbindelsepunkten rent faktiskt ordnats.

Utgångspunkten vid avgifternas fastställande är att det är den av kommunfullmäktige beslutade va-taxan, med däri angivna taxebelopp, som ska tillämpas, i princip oberoende av kostnaderna för att anordna den allmänna va-anläggningen. Men i 31 § andra stycket LAV finns en reglering som innebär att undantag från huvudregeln. Den bestämmelsen lyder: Om vattentjänsterna för en viss eller vissa fastigheter på grund av särskilda

*omständigheter medför kostnader som i beaktansvärd omfattning avviker från andra fastigheter i verksamhetsområdet, skall avgifterna bestämmas med hänsyn till skillnaderna.*

*Jag vill framhålla att denna reglering ( s k särtaxa) är ett undantag som för sin tillämpning kräver ett mycket gott beslutsunderlag. Det räcker alltså inte med att taxetillämpning skulle leda till dålig kostnadstäckning i området, utan det krävs att kommunen kan visa att det föreligger sådana särskilda omständigheter som innebär kostnadsskillnader, med andra att det bl a föreligger ett relativt omfattande och välgrundat jämförelsematerial från andra utbyggnadsområden. Mitt råd är därför att kommunen, innan särtaxa övervägs, rådgör med juridisk expertis angående vilket närmare och vilka utredningar som behöver tas fram.”*

Slut citat.

Av advokatens föredragning för kommunstyrelsen, bilagda rättsfall, PM med yttrande samt de förtroendevaldas yttranden då ärendet diskuterades vid kommunfullmäktigemötet framgår med all önskvärd tydlighet att advokaten medvetet eller omedvetet inte sakligt och korrekt delgivit rättsläget kring verksamhetsområdet i LAV §§ 6,9, 24, 51. I PM föreslår advokaten att innan beslut om att inskränka verksamhetsområdet bör kommunen överväga att samråda med länsstyrelsen om hur de ser på kommunens skyldigheter enligt LAV § 6 för det aktuella området. Kommunen beslutade 2022-12-21 § 121 utan något som helst samråd med tillsynsmyndigheten, länsstyrelsen i Västmanland om att inskränka verksamhetsområdet Norrmälarstrand enligt LAV § 9 genom att undanta 23 fastigheter på Stora Aspholmen, en ö, trots departementschefens yttrande i prop 1955:121, s 61, att ett antal av 20 – 30 anslutna fastigheter kan utgöra ett minimum som dock bör kunna minskas, om bebyggelsen ligger så samlat att sanitära synpunkter i högre grad gör sig gällande.”

**Mot bakgrund av ovanstående blir PM:et starkt missvisande och felaktigt för beslutsfattarna i såväl kommunstyrelsen som kommunfullmäktige.**

I ett bilagt rättsfall rörande Nordanstigs kommun från Statens VA-nämnd understryks att Köpings kommun om de skulle besluta att inskränka verksamhetsområdet och detta följdes av initiativ från från länsstyrelsen eller enskilda fastighetsägare i området skulle bli ålagda enligt LAV § 51. Vad som sakligt sett inte framgår i denna jämförelse är mark-och miljödomstolens dom 3819 / 17 kring Orsa kommun som med hänvisning till LAV § 51, blev ålagda av länsstyrelsen Dalarna att inrätta verksamhetsområde vid Sörmedssjön i Orsa för 800 fastighetsägare. Orsa kommun överklagade länsstyrelsens beslut och mark-och miljödomstolen upphävde detsamma.

Av PM:et framgår att ”om kommunen bedömer att det saknas förutsättningar i det aktuella området att lösa hela områdets ( det större sammanhangets ) behov av vattenförsörjning och avlopp genom enskilda anordningar, så inträder alltså kommunens utbyggnadsskyldighet enligt LAV § 6. Men att kommunen sedan bygger ut den allmänna avdelningen innebär inte med automatik någon ”tvångsanslutning” eller att avgiftsskyldighet för varje enskild fastighet inträder. De enskilda fastigheternas avgiftsskyldighet till den allmänna va-anläggningen kan prövas enligt LAV § 24. Av den bestämmelsen framgår bl.a att avgiftsskyldighet förutsätter att behovet av en vattentjänst inte kan tillgodoses bättre på annat sätt än genom den allmänna anläggningen, samt (av andra stycket) att särskild hänsyn ska tas till i vilken utsträckning jämförda alternativ tillgodoser intresset av en god hushållning med naturresurser. Den fastighetsägare som anser att den egna fastighetens behov kan täckas av en enskild anläggning har alltså möjlighet att få frågan prövad rättsligt, även sedan den allmänna va-anläggningen har kommit till stånd. Om fastighetsägare får rätt vid en sådan prövning så undgår alltså fastigheten avgiftsskyldighet till den allmänna anläggningen.”

Av miljöbalken 26 kap framgår kommunernas tillsynsansvar för enskilda va-anläggningar. Någon sådan tillsyn av fastigheterna vid Norrmälarstrand har överhuvudtaget inte gjorts utan kommunens beslut om verksamhetsområde, 2016-11-28 § 131, beslutades med hänvisning till en enkätundersökning gjord 2009, alltså inte utifrån en okulär tillsynsbesiktning av fastigheterna enligt miljöbalken. Beslutsunderlaget till fullmäktige innehöll enbart en kortfattad beslutsskrivelse på tre sidor, med endast en uppräkningslista av samtliga berörda fastigheter inom verksamhetsområdet, utan någon redovisning av berörda fastigheters VA-anläggningar status i underlaget till kommunfullmäktige. Någon analys av fastigheternas status enligt advokatens PM har inte genomförts.

Detta generella utdömande av samtliga fastigheter enligt LAV § 6 går ju helt på tvärs mot domen gentemot Nybro kommun, MMD 4660/20, 2020-12-21. En fritidshusfastighets va-anläggningen från 1973 förbjöds att användas på grund av dess ålder. Domstolen konstaterade i domen att kommunen ” inte kan peka på några konkreta omständigheter som tyder på att reningsgraden i densamma skulle vara otillräcklig utan endast pekar på hög ålder som tyder på att anläggningen är bristfällig på ett sådant sätt att den förorsakar skador eller olägenheter för människors hälsa eller miljön, varför det inte finns skäl att förbjuda användningen av anläggningen.” Ålder på en anläggning 15-20 år, är alltså ingen grund för att förbjuda användningen av anläggningen, utan det är enbart om en anläggning saknar funktion som utgör grund för att förbjuda att använda anläggningen.

Vad är då en förorening från en enskild VA-anläggning? Den frågan ställde dåvarande riksdagsledamoten Betty Malmberg (M), till dåvarande miljöminister Per Bolund (Mp) i en enkel fråga i riksdagen 2021. Svaret blev att vi inte vet vad som utgör en förorening från en enskild VA-anläggning så därför har regeringen uppdragit till SMED, Svenska Emissionsdata att tillsammans med FORMAS vetenskapliga råd utreda detta. September 2023 redovisade de sin rapport där de konstaterade att de inte kan besvara frågan om vad som utgör en förorening från en enskild VA-anläggning. Så ur ett juridiskt perspektiv blir den naturliga frågan på vilka grunder kommuner utifrån evidens, vetenskap och beprövad erfarenhet har saklig grund att utifrån såväl LAV och miljöbalken förbjuda användandet av enskilda va-anläggningar utifrån gällande miljökrav. Att som fastighetsägare få frågan prövad rättsligt innebär en startkostnad på 2 800 kr för att det överhuvudtaget ska tas upp i mark-och miljödomstolen. Enligt vår information är det ett ytterligt litet antal fastighetsägare som fått rätt gentemot kommunerna i domstol så detta påstående är en ren och skär illusion eller önsketänkande från den för PM:et ansvarige advokatens sida. Rättssäkerheten och likabehandling enligt regeringsformen 1 kap 9 § i tvister enligt LAV är en illusion som inte på något sätt belyses i PM:et.

Rättslösheten för en enskild fastighetsägare i en tvist gentemot kommunen i mark-och miljödomstolen är total genom den omvända bevisbördan i miljölagstiftningen, dvs att det är verksamhetsutövaren, dvs fastighetsägaren som ska bevisa att dennes VA-anläggning inte utgör ett hot mot människans hälsa och miljö vilket överhuvudtaget inte belyses i advokatens PM, en nog så viktig upplysning till beslutsfattarna i kommunfullmäktige som helt saknas i beslutsunderlaget. Det finns otaliga exempel på fall på fastighetsägare som anlitat miljöexperter och som också gjort provtagningar på VA-anläggningen, som prövats i mark och miljödomstolen, och trots att evidens om förorening saknas, så har fastighetsägaren förlorat målet mot kommunen.

Advokatfirman Nordenswan Carlsson AB skriver i ett PM 2022-11-03 ang “Om betydelsen av civilutskottets betänkande 2020/21:CU14, Om fastighetsägares skyldighet att ansluta sig till kommunalt vatten och avlopp. Rättspraxis är mycket restriktiv och endast i ett (1) fall har en fastighetsägare kunnat påvisa en enskild anläggning som tillgodoser behovet bättre på annat sätt. Detta förhållande redovisas även av vd för VME, Christer Norling, som vid ett anförande för fullmäktige 2023, om konsekvensen av att stoppa VA projektet, framhöll att

endast ett (1) fall godkänts där fastighetsägaren vägrat betala anslutningsavgiften. **Att då i PM från advokatfirman Abersten påstå att någon tvångsanslutning av fastighetsägare på Norrmälarstrand inte kommer att ske är helt osakligt och ogrundat.**

Beträffande beskrivningen av avgiftsskyldigheten enligt LAV saknas helt och en redovisning av EU:s sociala kostnadsfördelningsprincip innebärande att miljönyttan enligt ramdirektivet ska stå i rimlig proportion till kostnaderna enligt EU:s proportionalitetsprincip. Enligt den sociala kostnadsfördelningen är huvudprincipen enligt NJA 1981 s.640 att va-avgift ska i princip fastställas med hänsyn till den huvudsakliga nytta som varje enskild fastighet har av va-anläggningen med bortseende av huvudmannens kostnader ifråga. Av kommunallagen framgår att kommunen inte får ta ut högre avgift än som svarar mot kostnader för de tjänster och nyttigheter de tillhandahåller, dvs självkostnadsprincipen. För ett väsentligt överuttag av avgift föreligger i princip återbetalningsskyldighet vilket framgår av NJA 1988. s. 457. HD fann att återbetalningsskyldighet från kommunen förelåg då man tagit ut i genomsnitt 15 – 18 % för mycket under sex år.

Tvångsanslutning och definitionen av begreppet är så gravt missvisande och felaktig, vilket blir så tydligt när man lyssnar på Kristdemokraternas, Liberalernas och Vanligt folks företrädare när de i kommunfullmäktige debatterade konsekvenserna av medborgarförslaget där de hänvisade till juristens föredragning, i vilken ingen fastighetsägare vid Norrmälarstrand med godkänd va-anläggning skulle tvångsanslutas och ingenting sades att samtliga fastighetsägare oavsett att de inte tvångsansluts blir avgiftsskyldiga enligt LAV, se bifogade länk [Kommunfullmäktige 8/9-2025](#) Västmanlands Television från kommunfullmäktigemötet 2025-09-08.

Liberalernas och Vanligt folks företrädare framhåller i sina båda yttranden att juristen vid kommunstyrelsens möte förklarat och förtydligat att ingen tvångsanslutning av fastighetsägarna kommer att ske. I Aberstens PM 2025-05-21 sägs "om förslaget skall uppfattas ordagrant (dvs medborgarförslaget) "tillåta att VA lösningar får anordnas", så konstaterar jag att tillståndsfrågan för enskilda anordningar, faller under tillsynsmyndighetens myndighetsutövande, och sålunda skall prövas av den myndigheten. Vad advokaten inte har belyst i sitt PM är det faktum att tillsynsmyndigheten i Köpings kommun, dvs miljönämnden inte har prövat frågan om tillstånd för de enskilda anläggningarna på Norrmälarstrand. Däremot har kommunfullmäktige i Köping i sitt beslut 2016-11-28 §131, utan någon som helst okulär tillsyn av fastigheternas anläggningar generellt bedömt att dessa inte lever upp till gällande miljökrav. Det bör noteras att samtliga anläggningar är godkända av dåvarande miljönämnd. Det finns ingen evidens, vetenskap eller beprövad erfarenhet som visar på vad som utgör en förorening, dvs det finns inga specificerade konkreta miljökrav om vad som utgör en fara för människans hälsa och miljö. Hur kan man då kommunfullmäktige underkänna anläggningarna?

Det är en lek med språkbruk kring ordet "tvångsanslutning" som den anlitade advokaten ägnat sig åt, medvetet eller omedvetet för att i sin föredragning och beslutsunderlag vilseleda de förtroendevalda om vad konsekvensen blir för fastighetsägarna om kommunfullmäktige beslutar att bifalla medborgarförslaget. Kommunstyrelsens ordförande borde i debatten ha förtydligat rättsläget kring tvångsanslutning och avgiftsskyldighet för företrädarna inom Kristdemokraterna, Liberalerna och Vanligt folk som vi fastighetsägare åsamkas genom kommunfullmäktiges beslut.

Språkbruket i PM:et är begreppsförvirrande - verksamhetsområde, område, allmän anläggning, fastigheter, fastighetsägare, enskild anläggning, anordning, utbyggnadsskyldighet, avgiftsskyldighet, tvångsanslutning, tillsynsmyndighet, länsstyrelse.

Flera av dessa uppräknade begrepp betyder samma sak, vilket gör att PM-et blir mycket förvirrande för beslutsfattarna i kommunstyrelse och kommunfullmäktige.

PM:et belyser inte strukturerat och sakligt rättsläget utifrån medborgarförslagets innehåll och kan således inte utgöra ett objektivet beslutsunderlag till kommunfullmäktige utifrån kommunallagen, förvaltningslagen och regeringsformen.

Kommunchefen och kanslichefen i Köpings kommun ansvarar för beredning av ärendet inför kommunstyrelsen och har i sin skrivelse till kommunstyrelsen angett advokatens uppdrag enligt följande:

*“Beredningen av ärendet med inhämtande och redovisande*

*- av gällande lagstiftning och praxis avseende inrättande av verksamhetsområde för allmän vatten- och avloppsanläggning, med särskilt fokus på den lagändring som trädde i kraft 2023*

*- förtydliga rättsläget avseende ”tvångsanslutning” – klargöra vad som följer av beslut om inrättat verksamhetsområde jämfört med vad som regleras av miljöbalken*

*- beskriva den rättsliga och praktiska processen som aktualiseras om kommunfullmäktige skulle vilja häva beslutet om verksamhetsområde från 2016*

*- belysa kostnadsfrågan, och om förändrade priser sedan beslutet togs 2016 påverkar nivån på anslutningsavgiften den dag den ska betalas.”*

Inhämtandet och redovisningen som beslutsunderlag i kommunfullmäktige visar avsaknad av belysning av gällande lagar, rättspraxis, evidens i form av vetenskap och beprövad erfarenhet på miljöområdet, användandet av olika ord för samma begrepp, vilket ger läsaren en begreppsförvirring vilket så tydligt illustrerats av de förtroendevaldas yttrande i debatten kring medborgarförslaget där de framhåller att det inte kommer att bli någon tvångsanslutning i enlighet med juristens beskrivning, förklaring och förtydligande och att de därmed röstar för att avslå medborgarförslaget. När dessa förtroendevalda i Kristdemokraterna och Vanligt folk dagarna efter kommunfullmäktigemötet får frågan från massmedia om innebörden av deras beslut kring tvångsanslutning och vad de egentligen beslutat på kommunfullmäktige så vill de inte besvara frågan, medan Liberalerna medger att man blivit vilseledda.

Det framstår även tydligt att S och V vet att samtliga skall betala anslutningsavgift, och att exemplets väl fungerande anläggning hos Roland Karlsson anses för gammal och inte kan godkännas, se länkad insändare, [Fråga om frivillig VA-anslutning](#) (2025-09-18) och länkat svar [Det är inte korrekt uppfattat](#) (2025-09-19) från Magazin 24 .

**Det kan noteras att det vid senaste kommunstyrelsemötet, 2025-09-23, informerades och förtydligades om vad kommunfullmäktige 2025-09-08 beslutat kring medborgarförslaget vilket styrker vår uppfattning att redovisat beslutsunder inte är objektivet och sakligt, och därigenom inte relevant.**

Det framgår med all önskvärd tydlighet att kommunfullmäktiges beslut 2025-09-08, § 109 inte beretts enligt objektivitetsprincipen utifrån kommunallagen, förvaltningslagen samt regeringsformen 1 kap 9 §, med iakttagande av likabehandling, saklighet och opartiskhet.

Vi hemställer därför med hänvisning till kommunallagen 10 kap 1 § att förvaltningsrätten prövar lagligheten av beslutet i Köpings kommunfullmäktige 2025-09-08, § 109.

Norrmälarstrand 2025-09-29

Kent Andersson  
Dåvö 2:5

Lars-Göran Carlsson  
Hogsta 1:28

Roland Karlsson  
Dåvö 1:6

Anders Segerberg  
Dåvö 1:12